

behandling, der er henvist til. På den baggrund foreslås det præciseret, hvor længe der maksimalt kan være tale om udgifter afholdt i forbindelse med behandlingen. Af praktiske grunde foreslås en øverste grænse på 6 måneder regnet fra den første behandlingsdag, jf. ændringsforslagets nr. 6 og 7. Dog skal udgifter til medicin, som afholdes under indlæggelse på hospital, klinik og lignende, altid kunne fratrækkes, dvs. ud over de 6 måneder.

6-måneders-fristen vil efter ændringsforslaget skulle gælde såvel ved direkte betaling af behandlinger som ved forsikringer. Fristen svarer til den frist, der indgår i adskillige forsikringselskabers sundhedsforsikringer.

Det foreslås endvidere, at 6-måneders-fristen også indføres i § 30 vedrørende arbejdsgiverbetalte sundhedsbehandlinger m.v., jf. ændringsforslag nr. 1. Som nævnt er der tale om en præcisering af, hvor længe der maksimalt kan være tale om udgifter afholdt i forbindelse med behandlingen.

Endelig vil fristen skulle gælde for medarbejdende ægtefæller, når disse modtager ydelser til sundhedsbehandlinger m.v. fra den anden ægtefælle, jf. ændringsforslag nr. 9.

De foreslåede ændringer i nr. 2, 3 og 8 er konsekvensændringer som følge af, at der indsættes et nyt stykke i henholdsvis § 30 og den foreslåede § 30 A.

Til nr. 4

I det fremsatte lovforslag er fradragsretten for den selvstændigt erhvervsdrivendes egen sundhedsbehandling betinget af, at den selvstændige tilbyder eventuelle ansatte en tilsvarende ordning med skattefrihed for de ansatte efter ligningslovens § 30.

Det anføres i et af høringsvarene, at dette krav kan være et problem for den selvstændigt erhvervsdrivende, hvis denne er deltager i »masseinteressentskaber« som f.eks. visse anpartsvirksomheder omfattet af personskattelovens § 4, stk. 1, nr. 10, 12 eller 13, eller tilsvarende virksomheder uden egen personlig arbejdsindsats. Der tænkes på den situation, hvor en selvstændig foruden at arbejde aktivt i en eller flere virksomheder også er deltager i f.eks. en anpartsvirksomhed.

Kravet om, at de ansatte skal have tilbudt en tilsvarende ordning som ejeren, gælder i alle den selvstændiges virksomheder. Hvis en ejer, der deltager i en anpartsvirksomhed, ikke kan få de andre ejere til at gå med til en sundhedsordning for eventuelle ansatte i anpartsvirksomheden, vil han imidlertid ikke kunne opfylde kravet, selv om han er aktiv i sine andre virksomheder og opfylder kravet om medarbejdernes ordninger dér.

Det foreslås derfor, at kravet om, at de ansatte skal have en tilsvarende ordning, ikke skal gælde for virksomhed omfattet af personskattelovens § 4, stk. 1, nr. 10, 12 eller 13, dvs. anpartsvirksomhed. Sådant virksomhed foreligger ifølge de nævnte lovbestemmelser kun, hvis den skattepligtige ikke deltager i virksomhedens drift i væsentligt omfang, dvs. som en vejledende norm mindst 50 timer månedligt, svarende til arbejdskravet efter den foreslåede bestemmelse i § 30 A, stk. 1, nr. 1. Deltagelse i sådan virksomhed vil derfor ikke i sig selv kunne danne grundlag for fradragsret for sundhedsbehandlinger. Den selvstændige skal nødvendigvis have anden virksomhed, hvor den pågældende arbejder aktivt, for at kunne opnå fradragsret. Undtagelsen foreslås af samme grund begrænset til personskattelovens § 4, stk. 1, nr. 10, 12 eller 13.

Ændringsforslaget indeholder desuden en reaktionel ændring, idet det nu klart vil fremgå, at kravet om, at de ansatte skal have en tilsvarende ordning som den selvstændige, skal være et led i virksomhedernes generelle personalepolitik, dvs. alle den selvstændiges virksomheder (bortset fra den ovenfor nævnte anpartsvirksomhed). Dette fremgår af lovbemærkningerne, men ikke klart af lovtæksten i det fremsatte lovforslag.

Til nr. 5

Det foreslås, at hvis det tilbud om en sundhedsordning, der er givet til medarbejderne i en virksomhed, er begrænset på grundlag af generelle anciennitetskrav, skal den selvstændigt erhvervsdrivende og en eventuel medarbejdende ægtefælle opfylde et tilsvarende anciennitetskrav. Ændringsforslaget giver klarere regler med hensyn til, hvad der skal gælde i denne henseende, og indebærer, at den selvstændigt erhvervsdrivende og en eventuel ægtefælle stilles på samme måde anciennitetsmæssigt som de ansatte i den eller de virksomheder, hvor der er fastsat sådanne krav om anciennitet.